

Good Riddance to the War on Terror

Ni nationalinterest.org/blog/paul-pillar/good-riddance-war-terror-206210

13. února 2023

Tato příležitost nevzbudila velkou pozornost, ale 31. prosinec znamenal konec toho, co se začalo nazývat „válkou proti terorismu“ (nebo alternativně „válkou proti terorismu“, „globální válkou proti terorismu“ nebo GWOT). Přesněji řečeno, je to datum, kdy dozorcí nad vojenskými vyznamenáními na ministerstvu obrany prohlásili za poslední den způsobilosti k získání Medaile za službu národní obrany, která se uděluje všem příslušníkům služby v aktivní službě v době války. . Medaile byla dříve udělena během válek v Koreji a Vietnamu a první války v Perském zálivu. Pak nastalo období způsobilosti pro „válku proti terorismu“ trvající více než dvě desetiletí od 11. září 2001 do loňského Silvestra.

Tento administrativní detail o medailích je tím nejbližším, co pravděpodobně dostaneme k oficiálnímu oznámení o konci této poslední „války“. Američtí političtí vůdci by se pochopitelně zdráhali vyhlásit konec tohoto snažení, jen aby jejich odpůrci přehráli jejich slova po dalším teroristickém útoku, který si vyžádal americké životy. Ale nyní je jako každý jiný vhodný čas zamyslet se nad chybami, které byly ústředním bodem této „války“.

Samotný koncept války proti terorismu – tedy válčení proti taktice, kterou mnoho různých lidí v průběhu staletí používalo k mnoha různým účelům – je zásadně chybný. Jak poznamenal bývalý poradce

pro národní bezpečnost Zbigniew Brzezinski , mluvit o válce proti terorismu je jako nazývat druhou světovou válku válkou proti bleskové válce. Administrativa George W. Bushe byla nejvíce zodpovědná za uvedení konceptu GWOT do intenzivního používání, ale bezpočet komentátorů tento koncept přijal a použil, jako by dával dokonalý smysl.

Jednou z dalších chyb válečné metafory je, že naznačovala, že protiteroristické úsilí mělo určitý začátek a konec – jak by se dalo říci, že druhá světová válka pro Spojené státy začala útokem na Pearl Harbor a skončila v Den VJ. Ale stejně jako se terorismus používá po staletí a postrádá identifikovatelný začátek a konec, ani protiterorismus nemá jasné počáteční a koncové body. Mnoho Američanů považuje 11. září 2001 za výchozí bod, ale Spojené státy se již dlouho předtím velmi angažovaly v boji proti terorismu z dobrého důvodu. (Většinu devadesátých let jsem pracoval v protiteroristickém centru CIA, jako vedoucí analýzy a poté jako zástupce šéfa centra.)

Přestože správci vojenských vyznamenání museli vymyslet nějaké datum konce „války“, která trvala dvě desetiletí, ani terorismus, ani potřeba boje proti terorismu neskončila . Ale některé z politik přijatých při vedení GWOT implicitně předpokládaly, že bude konec – protiteroristický ekvivalent VJ Day. Některé z těchto politik se týkaly zadržování zajatých bojovníků. Ve skutečné válce se takové problémy obvykle vyřeší, když válka skončí, protože váleční zajatci jsou podmíněčně propuštěni nebo repatriováni. Ale s GWOT zůstává na Guantánamu třicet čtyři vězňů, aniž by to naznačovalo, že toto vazební zařízení, které je skvrnou na mezinárodní pověsti Ameriky, bude v dohledné době uzavřeno.

Další chybou válečné metafory je přílišné zdůrazňování použití vojenské síly. Po útocích z 11. září se objevily dokonce hloupé pseudosylogismy , které říkaly, že země čelí vážnému bezpečnostnímu problému, že abychom se k tomuto problému postavili vážně, musíme vyhlásit válku, a pokud je to válka, znamená to, že proti ní budeme bojovat armádou. platnost. Vojenská síla je

pouze jedním z několika politických nástrojů které lze použít v boji proti terorismu. Stejně jako ostatní nástroje má výrazné výhody, ale také svá omezení a nevýhody. Hlavním omezením je, že terorismus často nepředstavuje dobré vojenské cíle, zvláště když se přípravy na teroristický útok provádějí právě v zemi, která bude cílem útoku. Hlavní nevýhodou je, že prolévání krve z použití vojenské síly může rozzuřit lidi natolik, že se sami uchýlí k použití terorismu, nebo aby podpořili a sympatizovali s těmi, kteří tak činí. Tento kontraproduktivní aspekt použití armády ve jménu protiterorismu může vyplynout i z pouhého nasazení ozbrojených sil v cizí zemi.

Nejškodlivější a nejnákladnější použití ozbrojené síly spojené s GWOT byla invaze do Iráku v roce 2003. Rozhodující pro schopnost Bushovy administrativy získat podporu pro tento velký akt agrese – proti zemi, která neměla nic společného s 11. zářím – byla představa, že invaze byla nicméně součástí „války proti terorismu“.

Války v americké tradici jsou vnímány nejen jako s definitivním koncem, ale také s tím, že končí vítězstvím – opět, stejně jako druhá světová válka. V boji proti terorismu vede život v této tradici k jakémusi plížení misí, které hledá vítězný konec, který pravděpodobně nikdy nepřijde. Hlavním příkladem je Afghánistán, kde vojenská intervence zaměřená na Al-Káidu a její hostitele Talibanu byla ospravedlnitelnou reakcí na 11. září, ale přerostla ve dvacetileté úsilí o budování státu, které muselo selhat.

Škody GWOT na právních systémech a omezeních byly značné a z velké části je na vině metafora války. Ve skutečné válce jsou některé normální právní postupy a normy omezovány nebo obcházeny s obecným pochopením, že národní stav nouze někdy vyžaduje nouzové postupy, které skončí, když stav nouze skončí. Ale opět, boj proti terorismu nekončí.

Samotná volba Guantánama jako místa pro detenční zařízení představovala odklon od právního státu, vzhledem k tomu, že tato volba byla pokusem dostat zařízení mimo dosah amerického,

kubánského nebo jakéhokoli jiného zákona. Systém vojenského tribunálu, který tam byl instalován, v pošetilém přehlížení značné a úspěšné historie běžných civilních soudů při řešení případů terorismu – zejména v jižním okrese New Yorku, jurisdikci, ve které bylo napadeno Světové obchodní centrum – zopakoval stav nouze. systém, který byl během druhé světové války používán ke stíhání německých sabotérů zajatých ve Spojených státech. Ať už bylo na tomto použití cokoli správného nebo špatného, bylo po skončení druhé světové války. Vojenské tribunály na Guantánamu se dnes potácejí zdánlivě nekonečným změť průtahů a procedurálních potíží. Spravedlnost podezřelým z 11. září stále nebyla poskytnuta ani dvacet jedna let po jejich činech.

Možná proto, jak Brzezinski poznamenal, že války se ve skutečnosti nebojují spíše proti taktice než proti pojmenovanému nepříteli, přemýšlení o GWOT dospělo k postulování pojmenovaného nepřítele. Tento nepřítel, který přirozeně následoval od 11. září, byl někdy definován jako Al-Káida a někdy obecněji jako zahraniční radikální islamisté. Užší definice vedla k širokému nepochopení ohledně toho, že islamistický terorismus byl údajně dílem jediné, centrálně řízené skupiny, což ve skutečnosti nikdy nebylo. Ani širší definice nebyla dostatečně široká, aby odrážela, jak terorismus, včetně terorismu, který zasahuje americké zájmy, není v žádném případě pouze dílem radikálních islamistů.

Generální tajemník Organizace spojených národů Antonio Guterres nedávno varoval, že „největší hrozba terorismu“ dnes pochází od pravicových a bílých nadřazených skupin na Západě. Další expertní pozorovatelé dospěli k podobnému závěru o teroristických hrozbách ve Spojených státech. Vnímání terorismu, které se vyvinulo v koncepčním rámci postaveném kolem „války“, která údajně začíná 11. zářím, špatně připravilo americkou veřejnost na pochopení teroristických hrozeb, kterým země dnes čelí.

Pojmy spojené s GWOT nadále narušují strategické myšlení o národní bezpečnosti i jinými způsoby. Jedním z nich je tendence oddělovat terorismus od jiných forem politického násilí, které mohou být přinejmenším stejně destruktivní jako terorismus správně definovaný. a může vyvolat některé stejné strategické a morální otázky. S tím souvisí častá neschopnost dát do souvislosti terorismus a jiné formy politického násilí s politickým kontextem, ve kterém k nim dochází. Útok na Kapitol USA 6. ledna 2021 a následná stranická politika související s touto událostí rozmazaly hranice mezi násilným extremismem a tím, co se ve velké části současné Ameriky vydává za politický mainstream. Rámec GWOT není vytvořen tak, aby porozuměl tomuto rozostření nebo ocenil nebezpečí, které představuje.

A konečně, tendence považovat GWOT za éru, která trvala od konce prvního desetiletí po studené válce do současné éry konkurence velmocí, brání velké strategii tím, že podporuje představu, že politici si myslí a měli by myslet, o pouze jednom typu bezpečnostního problému najednou. Velmocenská konkurence byla velkou součástí strategické reality, které Spojené státy čelily během období GWOT, a teroristické hrozby jsou i nadále součástí reality, které země čelí dnes. Tvůrci politik vždy museli chodit a žvýkat žvýkačku ve stejnou dobu a stále to dělají.

Paul Pillar odešel v roce 2005 do důchodu z osmadvacetileté kariéry v americké zpravodajské komunitě, kde jeho poslední funkcí byl National Intelligence Officer pro Blízký východ a jižní Asii. Dříve působil na různých analytických a manažerských pozicích, mimo jiné jako vedoucí analytických jednotek v CIA pokrývajících části Blízkého východu, Perského zálivu a jižní Asie. Profesor Pillar také sloužil v National Intelligence Council jako jeden z původních členů její analytické skupiny. Je také přispívajícím redaktorem této publikace.